

Ernst Jansz is 'tusj' in Neerkant

door Harry Weerts

DEURNE - De jaren van Ernst Jansz in Neerkant passeerden donderdagavond in De Wieger in Deurne de revue. Jansz werd er geïnterviewd, hij las voor. En zong.

Met hun lange haren en idealen over vrede en liefde verbijsterden ze de bevolking van Neerkant, nadat ze in het Peeldorpje neerstreken in een oude boerderij. De meeste leden van folkband CCC Inc. gingen na hun tijd in de hippiecommune terug naar Amsterdam, Ernst Jansz vertrok echter nimmer uit Neerkant

Hippietijd

Waarom de muzikant (en oprichter van Doe Maar) in tegenstelling tot zijn bandgenoten van weleer nooit wegging uit de Peel? Het is iets waar interviewer Ed van de Kerkhof in De Wieger hoopt achter te komen. Jansz leest in het Deurnese museum voor uit zijn roman De Neerkant, zingt nostalgische liederen over zijn hippietijd en geeft ook zijn ziel bloot.

Het antwoord op de vraag waarom hij nooit uit Neerkant wegging is simpel. 'Ik vond één keer in mijn leven verhuizen al ingewikkeld. Bovendien voelde ik me niet thuis in Amsterdam.'

Nee, dan Neerkant. De eiken zijn er groen en de sterren helder. Een van de eikenbosjes wist Jansz trouwens via een schrijven aan de gemeente van de ondergang te redden. De bastaardsatijnvlinder kwam er in voor en was daarom het redden waard. En warempel, de ambtenaren in kwestie waren het zowaar met Jansz eens. Het bos is tot op de dag van vandaag intact.

Langharig tuig

Toch werden Ernst Jansz en de andere hippies nog weleens met argusogen bekeken in Neerkant. 'Langharig tuig', zo was de heersende opvatting. En dat Joost Belinfante - ook van CCC Inc. - volgens de overlevering losjes 32.000

gulden uit zijn jaszak toverde om de boerderij aan te schaffen? Het wekte deernis.

Op het eerste oog paste ook buurman Nolleke Beijens in het profiel van de wantrouwende, conservatieve agrariër. Maar hij was wél oprecht verwonderd om die rare snuiters met hun lange manen, hun muziekinstrumenten en hun marihuana. 'Wij waren misschien voor hem wel de opening naar een wereld die voor hem onbereikbaar leek', vertelt Jansz. Tussen hem en Beijens bloeide een bijzondere band op.

Tranen

De muzikant ging zijn buurman beschouwen als de vader die hij nooit heeft gehad. Op Beijens' uitvaart vloeide dan eindelijk tranen. Tranen die Jansz (hij was toen zeventien) maar niet kon plengen toen zijn vader overleed. Een periode dat Jansz als een zombie leefde volgde, evenals een zoektocht naar mens worden. 'Die tranen waren misschien een bevrijding.'

Een bewogen leven als beroemd muzikant volgde. Zo deed via Doe Maar de reggae zijn intrede.

Thuis

Neerkant blijft op de dag van vandaag Jansz' thuis. Hij - kind van Indië - is er senang. Neerkants dialect aanleren, de muzikant deed veel amechtige pogingen daartoe. Die hem vaak op hoongelach kwamen staan trouwens. Maar het woord tusj (thuis) heeft hij onder de knie. Tusj is hij, in Neerkant.

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 27 april 2018